

aldeles frit. Spillerum i Henseende til Maaden, hvorpaa den kunde og skulde udføres; saa bør vi sikkert ogsaa finde os i den Udførelses-Maade, som Landstthinget har betegnet, hvorved vi paa ingen Maade gjøre Mere, end da vi overlod det til den høitærede Justitsminister og Høiesteret selv at bestemme Maaden, hvorpaa den givder Grunde, skriftligt eller mundtligt; derfor er jeg ogsaa vis paa, at de, som lægge lige saa megen, eller dog i al Fald en stor Deel af den samme Vægt, som jeg, paa, at Offentligheden kan see sin Ret, ogsaa ved Høiesteret, ville stemme for Forslaget i den eneste Skikkelse, hvori det denne gang kan gaae igjennem og blive til Lov.

L. S. Larsen: Jeg maa ogsaa for mit Vedkommende tilraade det ærede Thing ikke at gaae ind paa det stillede Undringsforslag. Efter min Overbeviisning indeholder Lovforslaget, saaledes som det nu er kommet til os fra Landstthinget, aldeles ikke Andet, end hvad det indeholdt, da vi her vedtog det ved 3de Behandling, men kun en nærmere Udførelse af hvad der laa i den Beslutning, som dengang blev tagen her, og som nu er udarbejdet til et omstændeligere Lovforslag. Jeg har derfor heller ikke i nogen Henseende Betænkning ved at raade Thinget til at ansage Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra Landstthinget. Jeg kan i det Væsentlige henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt, og skal blot med Hensyn til § 3 bemærke, paa den ene Side, at det dog maa være aldeles i sin Orden, at Høiesteret faaer den fornødne Tid til at affatte de Præmissfer, som den skal bekendtgjøre, og endvidere, at, da der gaaer forud for denne Affattelse af Præmissferne en omstændelig Votering i Genhold til den nuværende Høiesterets-Instrux, og derefter en Affattelse af Domsconclusionen, saa kan der ikke være den mindste Fare for, at den samme Overveelse angaaende Præmissfernes

Affattelse skulde kunne lede til en Forandring i det Resultat, som engang med de fleste Stemmer er vedtaget, og paa den anden Side kan jeg heller ikke see, at der kan være nogen Betænkning ved denne Bestemmelse, at Høiesteret ikke maa gaae over til andre Sager, inden den har endt den foreliggende Sag. Det synes at være aldeles i sin Orden, at den skal blive ved at beskæftige sig med en Sag, saalænge den er i frisk Minde, og bringe den tilende. Hvad endelig § 4 angaaer, da tror jeg heller ikke, at den Raadslagning inden lukkede Døre, som kan gaae forud for Voteringen, har nogensomhelst Betænkning ved sig; det maa tværtimod vistnok indrømmes, at det er nødvendigt, at den tillades. Jeg skal i den Henseende nævne, at det vistnok allerede nu er Tilfældet, at Høiesterets-Udsættelserne undertiden, efterat den mündtlige Procedure er endt, lade sig Acterne forelægge, for i et eller andet Punkt nærmere at undersøge dem. Ligeledes kan det ogsaa være vigtigt, at de, inden de skride til Voteringen, faae Leilighed til at undersøge tidligere Prosjudicater; men slike Undersøgelser kunne dog ikke foregaae for aabne Døre, naar de Tilstedeværende vente, at enhver Votering skal træde frem med en fast afrundet Tilkendegivelse af sin Mening; de bør vistnok gaae forud, uden at Publicum er tilstede ved saadanne Overveelser. Naar den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg (Müller) har meent, at man maatte ønske at erfare Høiesterets Betænkning i denne Sag, inden man skrider til at give en Lov som denne, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at vi kjende Høiesterets Betænkning derover, den foreligger for Diebliffet in originali paa et af Thingenes Bord, jeg veed ikke, om det er paa Folkethingets eller Landstthingets Bord, men den er aldeles bestemt imod Loven; altsaa veed jeg ikke, hvorfor vi skulle vente paa en Erklæring af en Ret, som aldeles modsætter sig, hvad vi ansee for rigtigt.